

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Howard_Robert_E-Cerny_kamen.pdb

PDB Name: HOWARD, Robert - Černý kámen

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

ČERNÝ KAMEN
(The Black Stone)

Z bezpočtu úst slyšet – To z věků před věky
skrývá se v temných koutech světa
a šarlatové brány propouštějí za nocí těch
netvory vyvržené i z pekla
Justin Geoffrey

Poprvé jsem o Kameni četl v knize von Junzta, německého excentrika, který žil podivínským životem a zemřel za záhadných okolností. Díky šťastné náhodě jsem měl přístup k originálu jeho Bezejmenných kultů, nazývaných také Černá kniha, vydanému v Düsseldorfu roku 1839, krátce před tím, než autora stihla zkáza. Sběratelé vzácných tisků znají Bezejmenné kulty především z levného překladu plného chyb, vydaného pirátsky v Londýně Bridewallem roku 1845, a pozorně cenzurovaného vydání publikovaného nakladatelstvím Golden Goblin Press v New Yorku roku 1909. Ale svazek, na který jsem narazil já, bylo původní německé vydání s těžkými koženými deskami a mohutným železným kováním. Pochybují, že v celém světě dnes existuje víc než půl tuctu výtisků, protože náklad nebyl vysoký, a když pak vyšly na světlo podivné okolnosti, týkající se autorovy smrti, mnoho čtenářů knihu v panice spálilo.

Von Junzt strávil celý život (1795-1840) bádáním v zapovězených vodách; cestoval po všech koutech světa, dostal se do nesčetného množství tajných spolků a přečetl spoustu málo známých knih a spisů, zabývajících se tajnými vědami; a v kapitolách Černé knihy, jejíž obsah se pohybuje od udivující přímočarosti až k mlhavým, neurčitým narážkám, jsou uvedeny skutečnosti a zmínky o událostech, při jejichž čtení musí každému uvažujícímu člověku ztuhnout krev v žilách. Čtení o věcech, které se von Junzt odvážil vydat tiskem, přináší znepokojující otázku – co se říci neodvážil. Například jaké děsivé skutečnosti byly obsahem hustě popsaných stran nikdy nevydaného rukopisu, na němž bez ustání pracoval celé měsíce před svou smrtí, a které se válely potrhane a rozházené po podlaze zamčené místnosti, kde byl von Junzt nalezen mrtev s otisky mohutných prstů na krku? Už nikdy se to nedozvíme, protože autorův nejbližší přítel, Francouz Alexis Ladeau, si po tom, co celou noc sbíral útržky, skládal je dohromady a luštil, podřízl hrdlo břitvou.

Ale i obsah publikovaných materiálů je dostatečně znepokojující, i když se na ně budeme dívat s odstupem jako na výplod choré mysli. Mezi mnoha jinými podivnostmi jsem v nich našel zmínku o Černém kameni, podivném monolitu stojícím vysoko v horách někde v Uhrách, o kterém koluje množství nejroztodivnějších zkazek. Von Junzt mu nevěnoval příliš prostoru – podstata jeho práce zahrnovala současné kultury a uctívání děsivých božstev a vypadalo to, že Černý kámen byl opuštěn a zapomenut už před mnoha staletími. Ale mluvil o něm jako o jednom z klíčů – výraz, který často používal v nejrůznějších souvislostech a který byl jednou z mnoha zvláštností jeho díla. Krátce se zmiňuje o podivných zjeveních, která je u monolitu možno spatřit v noci letního slunovratu. Připomenul také teorii Otto Dostmanna, že monolit je pozůstatkem po invazi Hunů a že byl vztyčen na památku Attilova vítězství nad Góty. Von Junzt jeho závěry popřel, aniž by je nějakým zásadním způsobem vyvrátil. Jen poznamenal, že připisovat původ Černého kamene Hunům je asi tak logické jako domnívat se, že Vilém Dobyvatel postavil Stonehenge.

Jeho bez pochyby značně stárí upoutalo mou pozornost a po určitých těžkostech jsem objevil poničené a od krysu ožrané vydání Dostmannových Pozůstatků ztracených impérií (Berlín, 1809, nakladatelství „Der Drachenhau“). Byl jsem zklamán, když jsem zjistil, že Dostmann mluví o Černém kameni ještě stručněji než von Junzt, odbýváje ho několika řádky jako artefakt překvapivě moderní ve srovnání s řecko-římskými zříceninami v Malé Asii, které byly jeho oblíbeným tématem. Přiznal, že nebyl schopen rozluštit nápisy na monolitu, ale prohlásil je za nepochybně mongolské. Přestože jsem se od něj dozvěděl jen málo nového, zmínil se o jménu vesnice ležící poblíž Černého kamene – Stregoicavar – neblahé jméno, znamenající něco jako Město čarodějnic.

Ani podrobná prohlídka cestovních průvodců a brožurek pro turisty mi neposkytla žádné bližší informace – Stregoicavar, který jsem nenašel na žádné dostupné mapě, ležel údajně v divoké, málo frekventované oblasti, mimo obvyklé turistické cesty. Ale v Dornlyho Maďarském folklóru jsem narazil na další podnět k úvahám. V kapitole Mýty o snech se zmiňuje o Černém kameni a píše o podivných pověrách, které o něm kolují – především o víře, že pokud člověk přespí v jeho blízkosti, budou ho až do smrti pronásledovat strašlivé noční můry; a cituje vyprávění venkovanů o podivných lidech, kteří se vydali ke kameni o noci letního slunovratu a poté zemřeli v šíleném blouznění o něčem strašlivém, co tam spatřili.

To bylo vše, co jsem v Dornlym našel, ale můj zájem se ještě zvýšil, protože jsem cítil kolem kamene podivnou auru tajemství. Odkazy k temné minulosti, zmínky o nepřírozených událostech o letním slunovratu, to všechno rozechvělo mou duši zvláštní předtuchou, jako když při noční procházce spíš vycítíte než uvidíte řeku, plynoucí někde v temnotách.

A najednou jsem si uvědomil prapodivnou souvislost mezi Kamenem a jistou výstřední a fantastickou básní šíleného básníka Justina Geoffreye Lidé monolitu. Podařilo se mi zjistit, že Geoffrey tuto báseň opravdu napsal během svých cest po Uhersku a pak jsem již nepochyboval, že Černý kámen byl právě ten monolit, o kterém se zmiňuje ve svých hrůzyplných verších. Znovu jsem se jimi pročítal a opět jsem cítil ono tajemné rozechvění, které se mne zmocnilo, když jsem o kameni četl poprvé.

Už delší dobu jsem se poohlížel po místě, kde bych strávil krátkou dovolenou, a rozhodování nebylo těžké. Odjel jsem do Stregoicavaru. Vlak zastaralého typu mě odvezl poměrně daleko od Temešváru a po dalších třech dnech jízdy kodrcavým kočárem jsem se ocitl v malé vesnici, ležící v úrodném údolí

vysoko v horách, pokrytých jedlovými lesy.

Cesta sama o sobě proběhla bez jakýchkoliv událostí, ale během prvního dne jsme přejížděli staré bitevní pole Schomvaalu, kde se statečný polsko-maďarský rytíř, hrabě Boris Vladinoff, odvážně a marně postavil vítězným silám Sulejmána Mocného, když se Turci roku 1526 přehnali východní Evropou.

Kočí mi ukázal velkou hromadu bortících se kamenů na nedalekém kopci, pod kterou, jak řekl, odpočívaly kosti udatného hraběte. Vybavila se mi pasáž z Larsonových Tureckých válek. „Po potyčce“ (ve které hrabě se svou malou armádou odrazil předvoj Turků) „hrabě stál na návrší pod zpola zborcenými zdi starého hradu a velel svým vojákům, když vtom mu jeden z jeho pobočníků přinesl malé lakované pouzdro, které vojáci našli v oděvu slavného tureckého pisatele a historika Selima Bahadura, padlého v bitvě. Hrabě z něj vyňal svitek pergamenu a začal číst, ale náhle zbledl, beze slova vrátil svitek do pouzdra a ukryl ho do pláště. V tom okamžiku skryté turecké dělostřelectvo zahájilo palbu, na starý hrad se snesl déšť kulí a zděšení Maďaři bezmocně přihlíželi, jak se mohutné zdi hroutí přímo na hraběte. Bez velitele byla statečná malá armáda rozsekána na kusy. A v následujících letech plných válečného běsnění nebyly šlechticovy pozůstatky nikdy odkryty. Dnes si domorodci připomínají ohromnou rozpadající se hromadu trosek, pod níž, jak věří, stále odpočívá to, co po staletích zůstalo z těla nebohého hraběte Borise Vladinoffa.“

Stregoicavar v rozporu se svým jménem působil jako zasněná, poklidná vesnička – zapomenutý koutek světa, kde se zastavil čas. Zvláštní budovy a podivné oblečení i zvyky jeho obyvatel byly jako z minulého století. Byli přátelští, trochu zvědaví, ale ne dotěrní, přestože návštěvníci odjinud zde museli být řídkým jevem.

„Před deseti lety sem přišel taky jeden Američan a zůstal ve vesnici několik dní,“ vyprávěl majitel krčmy, kde jsem se ubytoval, „byl mladý a choval se jako blázen – mumlal si pořád něco pro sebe – myslím, že to byl básník nebo tak něco.“

Bylo mi jasné, že to nemohl být nikdo jiný než Justin Geoffrey.

„Ano, byl to básník,“ odpověděl jsem, „a napsal dokonce báseň o jednom místě nedaleko vaší vesnice.“

„Vážně?“ To v něm probudilo zvědavost. „Pak, protože všichni velcí básníci se chovají a mluví podivně, musí být určitě velice slavný, protože on se tehdy choval bláznivěji než kdokoliv, koho jsem kdy znal.“

„Jak už to chodí,“ odpověděl jsem, „slavným se stal až po smrti.“

„On je tedy mrtev?“

„Zemřel s křikem na rtech v ústavu pro duševně choré už před pěti lety.“

„To je zlé, moc zlé,“ podíval se na mě s účástí. „Ubohý hoch – příliš dlouho pozoroval Černý kámen.“

Srdce mi poskočilo, ale nedal jsem na sobě nic znát a prohodil jsem nedbale: „Slyšel jsem už nějaké povídky o tom Černém kameni, má snad být tady někde poblíž, že?“

„Blíž, než by si křesťani přáli,“ odpověděl. „Podívejte!“ Odtáhl mne k zamřížovanému oknu a ukázal vzhůru k jedlým porostlým, zamlklým modrým horám. „Tamhle, za tím holým vyčnívajícím útesem stojí ten prokletý Kámen. Kdyby se tak chtěl rozpadnout v prach, ten prach pak smést do Dunaje a po jeho proudu až do nejhlubšího oceánu! Kdysi se ho lidé pokoušeli rozbít, ale každý, kdo se ho jen dotkl kladivem nebo palicí, skončil hrůznou smrtí. Takže teď se mu lidé vyhýbají.“

„Co je na něm tak děsivého?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Je to místo, kterému vládnou démoni,“ odpověděl neochotně a nepatrně se otřásl. „Když jsem byl malý, znal jsem jednoho člověka, cizince, který se vysmíval našim zvykům – a ve své bláznivé pýše se vydal ke kameni o noci letního slunovratu a ráno doklopýtal do vesnice, šílený a neschopný slova. Něco zničilo jeho mozek a uzamklo mu rty, protože až do své smrti, která ostatně přišla zanedlouho, nevypustil z úst nic kromě děsivého rouhání nebo slintavých blábolů.“

„Můj vlastní synovec se jako malý ztratil v horách a přespál v lesích poblíž kamene, a ještě teď v dospělosti ho mučí strašlivé sny, takže čas od času se v noci probouzí s děsivým křikem a zalitý studeným potem.“

„Ale pojďme se bavit o něčem jiném, Herr; není dobré zabývat se takovými věcmi příliš dlouho.“

Poukázal jsem na zjevné stáří krčmy a on s pýchou v hlase odpověděl. „Základy jsou staré víc než čtyři sta let. Původní dům jako jediný ve vesnici neležel úplně popelem, když se horami prohnali Sulejmánovi d'áblové. Na tomto místě, v domě stojícím na stejných základech, měl podle pověsti písař Selim Bahadur hlavní stan, když plenil okolí.“

Dozvěděl jsem se, že současní obyvatelé Stregoicavaru ve skutečnosti nejsou potomky lidí, kteří zde žili před tureckým nájezdem roku 1526. Vítězní muslimové, procházející vesnicí, nenechali v ní ani v jejím okolí naživu nikoho. Muži, ženy i děti byli povražděni v jediném vzplanutí krvavého běsnění a zbyla jen zpustošená, tichá země pokrytá padlými těly. Současní obyvatelé Stregoicavaru jsou potomky zocelených lidí z dolních vesnic, kteří přišli do zpustošené vsi krátce po tom, co byli Turci odraženi.

Můj hostitel nemluvil o vyvraždění původních obyvatel s žádnou velkou lítostí a později jsem zjistil, že jeho předkové z níže položených oblastí k horalům cítili možná ještě větší nenávist a odpor než k Turkům. O kořenech tohoto nepřátelství příliš nehovořil, ale zmínil se, že původní Stregoicavarané měli ve zvyku podnikat divoké výpady do nížin, při kterých kradli děvčata a děti. Navíc podotkl, že nebyli stejné krve jako jeho lidé; zdravá původní maďarsko-slovanská krev splynula a smísila se s méněcennou primitivní rasou, až se rody proluly; výsledkem byla odporná rasová směs. Neměl nejmenší ponětí, kdo byli ti primitivové, ale trval na tom, že to byli „pohani“ a že žili v horách od nepaměti, dávno před příchodem lidí.

Jeho povídání jsem přikládal jen malou váhu; domníval jsem se, že půjde nejspíš o paralelu splynutí keltských kmenů s Meditéranci v Gallowayských kopcích, jehož výsledkem byla smíšená rasa Piktové, kteří hráli tak důležitou roli ve skotských legendách. Čas se na folklóru projevuje podivným zkratkovitým způsobem, pověsti o Piktech se proplétaly s legendami o starší mongolské rase, takže Piktové byli nakonec popisováni jako odporní, nechutní primitivové, asiáté s Pikty ve vyprávěních splynuli a sami byli zapomenuti; domníval jsem se tedy, že zmiňované nelidské rysy obyvatel Stregoicavaru mohly vést k ještě starším mýtům, spojeným s invazí Hunů a Mongolů.

Ráno po příjezdu jsem od ustaraného hostinského obdržel několik rad ohledně směru cesty a vydal jsem se hledat Černý kámen. Několikahodinová chůze po balvanech mezi jedlemi mě dovedla tvář v tvář velikému, mocnému skalnímu převisu, vypínajícímu se ze skalní stěny. Vyšplhal jsem úzkou soutěskou, která jím vedla, a za několik okamžiků jsem shlížel na mírumilovné údolí Stregoicavaru, zahalené do mlžného oparu, sevřené ze všech stran v dlaních modravých hor. Mezi útesem, na kterém jsem stál, a vesnicí jsem nezahlédl ani jedinou známku osídlení. Viděl jsem spoustu hospodářství roztroušených po údolí, ale všechna ležela na opačné straně Stregoicavaru, který sám jakoby se odtahoval od srázů, zakrývajících Černý kámen.

Vrcholek převisu byl hojně porostlý zelení. Razil jsem si cestu hustým podrostem a za okamžik jsem se ocitl na široké mýtině, v jejímž středu se k nebi vypínal mohutný sloup z černého kamene.

Na průřezu byl osmihranný, byl okolo šestnácti stop vysoký a stopu a půl široký. Kdysi musel být do hladka vyleštěn, ale nyní byl povrch silně zbrzděn, jako by se ho někdo pokoušel zničit silou; avšak kladiva dokázala jen o málo víc než narušit povrch a poškodit písmo, podle všeho kdysi vedoucí spirálou od paty až po vrchol. Až do výšky deseti stop byly znaky téměř úplně vymazány a bylo tedy velice obtížné rozeznat jejich původní směr. O něco výš už byly zřetelnější, takže jsem se pokusil vytáhnout se alespoň trochu vzhůru a prohlédnout si je zblízka. Všechny byly více či méně poškozeny, ale přesto jsem si byl brzy jist, že takovým jazykem se už dnes nikde na Zemi nemluví. Jsem poměrně dobře obeznámen se všemi typy hieroglyfů, známých vědcům a badatelům, a mohu říci, že mi nepřipomínaly nic, co jsem kdy viděl nebo slyšel. Asi nejvíce se podobaly hrubým vrypům, které jsem kdysi viděl na ohromné, podivně symetrické skále v zapomenutém údolí Yucatanu. Pamatoval jsem si, že když jsem je ukázal archeologovi, který cestoval se mnou, došel k závěru, že jsou buď dílem přírody, nebo bezvýznamnou škrábanicí nějakého Indiána. Mojí teorii, že Kámen mohl být ve skutečnosti základem nějakého dávno zmizelého sloupu, se jen vysmál. Upozornil mě, že pokud by ten hypotetický sloup alespoň částečně respektoval přirozené zákony stavitelství, musel by být tisíc stop vysoký. Ale přesto mne zcela nepřesvědčil.

Neodvážil bych se říci, že znaky na Černém kameni byly stejné jako ty v Yucatanu, ale jistá podobnost tu určitě byla. Stejně tak mě překvapil i samotný Kámen. Zářil temnou černí a na místech, kde jeho povrch nebyl porušen, působil zvláštním dojmem poloprůhlednosti.

Strávil jsem u kamene téměř celé ráno a odcházel jsem zmaten. Nepřišel jsem na žádnou spojitost s jakýmkoliv jiným artefaktem. Vypadalo to, jako by ho postavily nějaké podivné bytosti v časech vzdálených a cizích lidskému rodu.

Do vesnice jsem se vracel s nezmenšenou zvědavostí. Když jsem teď konečně spatřil objekt svého zájmu, byl jsem ještě dychtivější dozvědět se víc a zjistit, čím ruce a za jakým účelem ho před staletími vztyčily.

Vyhledal jsem krčmářova synovce a vyptával jsem se ho na ty děsuplné sny, ale příliš mi nepomohl, přestože se snažil. Nevadilo mu mluvit o nich, ale nedokázal je alespoň trochu srozumitelně vylíčit. Ačkoliv se mu opakovaně zdály stejné sny a byly vždy strašidelně skutečné, nemohl se na ně za dne upamatovat. Vzpomínal si na ně jen jako na chaotické noční můry, ve kterých plápolaly dychtivé jazyky pekelných ohňů a bez ustání duněly ponuré bubny. Jediné, co viděl zřetelně, byl Černý kámen, stojící nikoliv na špičce skalního útesu, ale jako věž na vrcholku obrovského černého hradu.

Zbytek vesničanů mluvil o čemkoliv, týkajícím se Černého kamene, jen s velikou nechutí. Výjimkou byl místní učitel, muž udivujících vědomostí, který strávil mimo vesnici daleko víc času než kdokoli jiný.

Velice se zajímal o von Junztovy poznámky, týkající se Kamene, a nadšeně s německým autorem souhlasil ohledně odhadovaného stáří monolitu. Věřil, že dříve bylo v blízkosti shromaždiště čarodějnic a že pravděpodobně všichni původní vesničané byli členy mocného kultu, který se kdysi pokusil ovládnout Evropu a dal vzniknout příběhům o čarodějnicích. Aby dokázal svou teorii, odvolával se i na jméno vesnice. Tvrdil, že původně se nejmenovala Stregoicavar; podle legend jí její stavitelé nazvali Xuthltan, což bylo jméno města, na jehož základech vesnice před mnoha sty lety vznikla.

To ve mně jen zvýšilo pocit nejistoty. Barbarské jméno nenabízelo žádnou spojitost se Skýty, Slovany nebo Mongoly, ke kterým by, z přirozených důvodů, měli původní obyvatelé zdejších hor patřit.

Už ze jména, které vesnici dali, pokračoval učitel, je jasné, že Maďaři a Slované z dolních údolí byli přesvědčeni, že obyvatelé vesnice jsou členy čarodějnického kultu. A jméno se používalo dál i po tom, co byli staří osadníci zmasakrováni Turky a vesnice znovu zbudována lidmi početnějších úmyslů.

Nedomníval se, že by členové kultu monolit postavili, ale rozhodně věřil, že byl středem jejich konání a zastával názor, podporovaný mnoha nejasnými pověstmi, že zkažení vesničané ho používali jako oltář, na kterém předkládali svým zlořečeným bohům lidské oběti, dívky a nemluvnata, která kradli jeho vlastním předkům.

Nepřikládal přílišnou váhu zmínce o podivných událostech o noci letního slunovratu, stejně jako zvěstem o děsivých božstvech, která prý čarodějníci Xuthltanu vyvolávali divokými zpěvy a hrozivými rituály plnými krve a utrpení.

Nikdy Kámen o půlnoci na letní slunovrat nenavštívil, ale tvrdil, že se toho rozhodně nebojí; ať už se na tom místě kdysi odehrávalo cokoli, dávno už to zmizelo v mlhách času a zapomnění. Černý kámen už měl význam jen jako relikt mrtvé, temné minulosti.

Jedné noci, asi týden po příjezdu, jsem se vracel z návštěvy u učitele, když vtom mě jako blesk osvítilo náhlé poznání: byl letní slunovrat! Ten den, který legendy spojovaly v děsivých souvislostech s Černým kamenem. Otočil jsem se od krčmy a rychle kráčel ztichlou vesnicí. Stregoicavar byl ponořen do spánku, vesničané uléhali brzy. Spěšně jsem procházel vzhůru k jedlovému lesu, zakrývajícimu srázy hory šeptajícími křídly temnoty, a cestou jsem nespátřil ani živáčka. Nad údolím visel veliký stříbrný měsíc, zalévající útesy a svahy tajemným svitem, vykrajujícím v krajině černé stíny. Mezi jedlemi panovalo bezvětrí, ale všude kolem se ozývalo tajuplné, nepostřehnutelné šeptání a šustění. Za nocí, jako je tato, napovídala mi má neposedná představivost, se nad údolím proháněly nahé čarodějky na začarovaných košťatech, pronásledované šklábícími se druhy.

Došel jsem k útesům a byl jsem zneklidněn, když jsem zaznamenal, že světlo měsíce jim propůjčilo podivně souměrný vzhled, kterého jsem si předtím vůbec nevšiml – v matoucím svitu vypadaly daleko víc než jako přírodní útesy jako zbytky obřího, Titány zbudovaného cimbuří vytesaného z úbočí hory.

S obtížemi jsem zahnal chorobné představy a pokračoval v cestě. Dorazil jsem na plošinu a na

okamžik jsem zaváhal, než jsem se opět ponořil do temných hlubin lesa. Ve vzduchu se vznášelo napětí, jako kdyby nějaká skrytá příšera s námahou zadržovala dech, aby nevyplašila oběť.

Zbavil jsem se toho pocitu – byl přirozený, pokud uvážíme tajuplnost toho místa a jeho děsivou pověst – a pokračoval jsem v cestě lesem, přičemž jsem zakoušel velice nepříjemný, intenzivní dojem, jako by mě někdo sledoval, a jednou jsem se dokonce s úlekem zastavil, protože jsem si byl jist, že se něco lepkavého a nezachytitelného v temnotě dotklo mé tváře.

Vyšel jsem na paseku a můj zrak padl na vysoký monolit, vypínající se pyšně nad trávníkem. Na okraji lesa blízko útesů stál kámen, tvořící přírodní stolec. Posadil jsem se na něj a blesklo mi hlavou, že s největší pravděpodobností tady šílený básník Justin Geoffrey psal svou fantastickou báseň Lidé monolitu. Můj hostitel se domníval, že právě Kámen byl příčinou Geoffreyovy pomatenosti, ale semínka šílenství v básníkově mozku klíčila již dlouho před tím, než navštívil Stregoicavar.

Ručičky hodinek ukazovaly, že půlnoc je už na dosah ruky. Opřel jsem se a čekal, připraven na cokoliv. Slabý noční vítr se proháněl mezi větvemi jedlí a rozezvučel celý les hrůzostrašnými tóny nepozemských, neviditelných píšťal, šeptajících děsivý a zlověstný nápěv. Neměnnost zvuku a soustředěné pozorování monolitu na mě působily jako autohypnóza; zmocňovala se mě dřímota. Bojoval jsem s ní, ale navzdory tomu jsem brzy upadl do spánku; monolit se mi před očima houpal a měnil, a pak už se mi oči zavřely nadobro.

Otevřel jsem oči a pokusil se posadit, ale byl jsem bezmocný, jako by mě svírala ledová ruka. Obestoupila mě chladná hrůza. Mýtina už nebyla prázdná. Byla zaplněna davem tichých lidí; s rozšířenými očima jsem si všiml podivně barbarských částí oblečení, o kterých mi rozum říkal, že jsou velice archaické a dávno zapomenuté i v této zaostalé zemi. Myslel jsem si, že to jsou vesničané, kteří sem přišli jako nějaké fantastické procesí – ale už na druhý pohled jsem poznal, že to nemohou být obyvatelé Stregoicavaru. Byli celkově menší, měli nižší čela a širší obličej s tupým výrazem ve tváři. Někteří z nich měli maďarské nebo slovanské rysy, ale ty byly překryty směsicí jiných, které jsem nedokázal určit. Mnozí byli oblečeni do zvířecích kůží a celkový zjev mužů i žen měl v sobě dávku jisté zvířecí hrubosti. Děsili mě a odpuzovali, ale našťastí mi nevěnovali žádnou pozornost. Utvořili před monolitem široký půlkruh, začali podivně zpívat a kroužit těly od pasu nahoru. Všechny oči byly upřeny na vrchol Kamene, který očividně vzývali. Ale nejzvláštnější ze všeho byla vzdálenost, ze které přicházely jejich hlasy; ani ne padesát stop ode mne stovky mužů a žen nepopíratelně pozvedalo hlasy v divoké melodii, a přesto ke mně jejich zpěv doléhal jen jako děsivé nezřetelné mumlání, přicházející odněkud z dalekých hlubin prostoru – nebo času.

Před monolitem stála bronzová nádoba s obětním ohněm, ze které vycházel odporný, hnusný žlutý kouř, stoupající vzhůru v podivné spirále, svíjející se kolem černého obelisku jako veliký nehmotný had.

Na oltáři ležely dvě postavy – nahá mladá dívka se svázanými rukama a nohama a nemluvně jen několik měsíců staré. Na druhé straně oltáře seděla ohyzdná stará čarodějnice s podivným černým bubnem na klíně; bušila do něj pomalými, lehkými údery dlaní, ale žádný zvuk jsem neslyšel.

Rytmus svíjejících se těl se zrychloval a najednou do prostoru mezi lidmi a monolitem skočila mladá, nahá žena s vytřeštěnými očima a rozpuštěnými černými vlasy, poletujícími volně kolem hlavy. Zatočila se na špičkách a před Kamenem padla tváří k zemi, kde zůstala nehybně ležet. V dalším okamžiku ji následovala fantastická postava – muž, opásaný koží kůží, jehož tvář byla zakryta maskou, vyrobenou z ohromné vlčí hlavy, takže vypadal jako příšerná, přízračná bytost, děsivé spojení prvků lidských a zvířecích. V ruce držel svazek jedlových větví, spojených na silnějším konci, a na krku se mu ve svitu měsíce blyštěl těžký zlatý řetěz.

Z něj visel menší řetízek, na kterém měl zřejmě viset nějaký talisman, ale ten chyběl.

Lidé zběsile třepali rukama a zdálo se, že zdvojnásobili křik, když se ta podivná kreatura s mnoha nesmyslnými výskoky a poskoky pohybovala otevřeným prostranstvím. Dotančil až k ženě, ležící před monolitem, a začal ji divoce šlehat větvemi. Vyskočila na nohy a zavířila v nejneuvěřitelnějším tanci, jaký jsem kdy spatřil. Její trýznitel tančil s ní, poddával se rytmu a každému jejímu pohybu, a na její tělo se snášel neustávající příval ran a bití. Při každém úderu vykřikoval jedno slovo, znovu a znovu, a dav ho po něm opakoval. Mohl jsem pozorovat, jak se mu pohybují rty, a zdálky přicházející šum hlasů se spojoval

a sléval v jediné vzdálené volání, opakované znovu a znovu v zalykavé extázi. Ale jaké slovo to bylo, jsem nepoznal.

Tanečníci se točili v závratných smyčkách a přihlížející, stojící stále na svém místě, následovali rytmus jejich tance. V očích tanečnice rostlo šílenství a odráželo se v očích okolostojících. Horečnatý tanec byl čím dál tím zběsilejší – stávala se z něj děsivá a obscénní věc, stará čarodějnice vyla jako smyslů zbavená, bušila do bubnu a metla dopadala s rozzlobeným praskáním a neutuchající pravidelností.

Po těle tanečnice stékala krev, ale zdálo se, že bolest je pro ni jen stimulem k ještě divočejšímu a děsivějšímu tanci; vířila ve středu žlutého kouře, jehož nehmotná chapadla teď ovíjela oba tanečníky, a zdálo se, že splývá s ohavnou mlhou, která je zahalovala. Najednou se zase vrátila do jasně osvětleného středu, pronásledovaná tím strašlivým polozvířetem, které ji mučilo, vzepjala se k nepopsatelnému, šílenému výbuchu běsu a na vrcholu vlny šílenství se najednou svezla na trávu, třásla se a těžce oddychovala, naprosto vyčerpaná nelidským úsilím. Po břicho se začala plazit k monolitu, zatímco na její záda se s nezmenšenou silou snášel déšť prudkých ran. Kněz – snad mu tak mohu říkat – ji následoval a vši silou mohutných paží bičoval jako smyslů zbavený vpřed se sunoucí zkrvavené tělo, zanechávající na udusané zemi silnou šarlatovou stopu. Konečně dosáhla Kamene, supěla námahou, objala ho oběma rukama a zasypávala studený kámen divokými, žhavými polibky, plnými horečnaté, hříšné oddanosti. Kněz vyskočil vysoko do vzduchu, odhodil krví zbrocenou metlu a všichni se na sebe vrhli s vytím a pěnou u úst, zuby a nehty drásali jeden druhému oděv i maso v slepém záchvatu násilí. Kněz zvedl mohutnou rukou nemluvně, znovu vykřikl Jméno, zatočil naříkajícím dítětem ve vzduchu a roztrástil mu hlavu o monolit, zanechávající na černém povrchu děsivou skvrnu. Ztuhlý hrůzou jsem pozoroval, jak holými, spárovitými prsty rozerval malé tělíčko, házel na obelisk celé hrsti krve a vnitřností a potom mrštil zkrvaveným a zmračeným torzem do ohně, strašlivou sprškou uhasil plameny, zatímco šílené bestie za ním ječely znovu a znovu to Jméno. Potom se najednou všichni vrhli k zemi, svíjeli se jako hadi, zatímco kněz v triumfu vzepjal zkrvavené ruce. Otevřel jsem ústa, chtěl jsem ze sebe vykřičet všechnu hrůzu a děs, ale ze rtů mi vyšlo jen zachroptění; na vrcholku monolitu se krčilo odporné, ropuše podobné monstrum!

Jeho napuchlý, odpudivý a pomalu se pohybující obrys se černal proti noční obloze. Na místě, kde jsem hledal obličej té stvůry, zářily ohromné oči, ve kterých se zračil chtíč, bezedná lačnost, obscénní krutost a děsivé zlo, pronásledující lidi od dob, kdy se jejich předkové ještě schovávali v korunách stromů. V těch odporných očích se zrcadlily nečisté věci a děsivá tajemství, spící v mrtvých městech ukrytých pod hladinou moře, prchající před denním světlem do temnoty prastarých jeskyní. A teď ta strašlivá věc, přivolaná z ticha hor krvavými rituály, zírala a mžourala dolů na své uctíváče, kteří se před ní plazili s odpuzující ponížeností.

Kněz se zvířecí maskou mohutnými rukama pozvedl svázanou a lehce se svíjející dívku vzhůru, směrem k příšeře, trůnící na monolitu. A když se ta zrůda planoucí touhou slintavě nadechla, v mozku mi něco povolilo a obestřely mě milosrdné mráčky.

Když jsem otevřel oči, už svítalo. Najednou se mi vybavily všechny události té děsivé noci a já zděšeně vyskočil na nohy. S úžasem jsem se rozhlížel kolem sebe. Ponurý monolit se tiše vypínal nad zeleným, neporušeným trávníkem, vlnícím se v ranním vánku. Vrhla jsem na paseku několik rychlých pohledů; tady tanečníci vířili a poskakovali, až byla země udusána do hola, a tady se knězka vydala na bolestivou cestu ke Kameni, značenou šarlatem. Ale na neporušeném trávníku nebyla ani stopa krve. Otrásl jsem se, když můj zrak padl na místo, kde krutý kněz roztrástil hlavu uneseného dítěte – ale po tmavé skvrně ani děsivých zbytcích nezbyla ani stopa.

Sen! Musela to být noční můra – nebo jinak – pokrčil jsem rameny. Byl to velice živý sen!

Tiše jsem se vrátil do vesnice a nepozorován jsem vešel do hostince. Seděl jsem tam a přemýšlel o podivných událostech uplynulé noci. Stále více jsem se odkláněl od názoru, že šlo o sen. Že to, co jsem spatřil, bylo preludem bez materiální podstaty, bylo jasné. Ale věřil jsem, že jsem se stal svědkem obrazů činů, spáchaných v temných časech minulých dnů. Ale jak jsem si mohl být jistý? Jaké jsem vlastně měl důkazy, že jsem skutečně přihlížel setkání zlých duchů a nejen noční můře, výplodu vlastní rozrušené mysli?

A jako v odpověď mi v mysli zaplálo jméno – Selim Bahadur! Podle legend, které o něm kolovaly,

tento voják i písař v jedné osobě velel části Sulejmánovy armády, která zničila Stregoicavar; a pokud mluvily pravdu, osud ho z vypleněného venkova vedl přímo na krvavá pole Schomvaalu, kde našel smrt. S výkřikem jsem vyskočil na nohy – rukopis, nalezený u Turkova těla, který prohlížel hrabě Boris – nemohl snad obsahovat vyprávění Turků o tom, co našli ve Stregoicavaru? Co jiného by mohlo otřást ocelovými nervy polského dobrodruha? A jestliže kosti nebohého hraběte nebyly nikdy odkryty, co bylo jistějšího, než že lakované pouzdro spolu se svým tajemným obsahem stále leží pod troskami, které pohřbily tělo statečného Borise Vladinoffa? Ve spěchu jsem si začal balit věci.

Jen o tři dny později jsem se nacházel v malé vesničce pouze několik mil od starého bitevního pole, a když vyšel měsíc, pracoval jsem už s horečnatým úsilím na veliké hromadě zhroutených kamenů, které vévodily kopci. Byla to strašlivá dřina – když teď o tom přemýšlím, nechápu, jak jsem to vůbec mohl dokázat, i když jsem pracoval bez přestávky od večera až do úsvitu. Právě když vycházelo slunce, odstranil jsem poslední kupu kamení a spatřil to, co zbylo z hraběte Borise Vladinoffa – jen několik úlomků rozdrčených kostí – a mezi nimi, zbaveno původního tvaru, leželo pouzdro, jehož lakovaný povrch ho v průběhu staletí uchránil od úplné zkázy.

Nedočkavě jsem ho sebral. Ve svém pokoji v krčmě jsem pak pouzdro otevřel a našel poměrně zachovalý pergamen; a bylo tam ještě něco navíc – malá věc, zabalená do hedvábí. Nemohl jsem se už dočkat, až odhalím tajemství těch zažloutlých stránek, ale únava mi v tom zabránila. Od odchodu ze Stregoicavaru jsem skoro vůbec nespál, a to mne spolu s ohromnou námahou předchozí noci přemohlo. Navzdory svým snahám jsem byl donucen natáhnout se na lůžko a nevzbudil jsem se až do západu slunce.

Zhltnul jsem ve spěchu večeri, posadil se ke stolu a v mihotavém světle svíčky jsem luštil turecké písmo, pokrývající pergamen. Byla to obtížná práce, protože nejsem s turečtinou obeznámen příliš důkladně a mátl mě také archaický styl vyprávění. Ale pomalu jsem si razil cestu textem a tu a tam mě slovo nebo věta udeřily do očí. Pomalu se mne zmocňovala hrůza. Napřel jsem všechny síly a jak přede mnou postupně vyvstával příběh, dostávající stále zřetelnější podobu, krev mi tuhla v žilách, ježily se mi vlasy a jazyk se mi lepil na patro.

Do místnosti se už zamřížovaným oknem vkrádal úsvit, když jsem odložil rukopis a opatrně jsem rozbalil tu věc v hedvábí. Zůstal jsem zírat s rozšířenými očima a věděl jsem, že podstata té věci je jasná, i když o věrohodnosti strašlivých rukopisů by bylo možno pochybovat.

Vrátil jsem oba děsivé předměty zpátky do pouzdra, ale neodpočinul jsem si, nespál a nepozřel jsem ani sousta, dokud pečlivě zatíženo kameny neskončilo na dně Dunaje, který, dá Bůh, je zanesen zpátky do pekla, odkud přišlo. To, co jsem spatřil v noci na letní slunovrat ve Stregoicavaru, nebyl žádný sen. Dobře pro Justina Geoffreya, že tam pobýval pouze za světla a šel dál svou cestou, protože jeho šílená mysl by strašlivou scénu zřejmě nevydržela. Jak jsem se já sám udržel při smyslech, mi dodnes není zcela jasné.

Ne, nebyl to sen – stal jsem se svědkem děsivého sročení dávno mrtvých uctívačů, kteří přišli ze samotného pekla vzývat své bohy; duchové, klanící se před duchy. Peklo si jejich strašlivého boha už dlouho žádalo.

Jaká prokletá alchymie nebo nečisté čáry způsobily, že brány pekel se na tu jedinou tajemnou noc otvírají, nevím, ale viděl jsem to na vlastní oči. A jsem si jist, že té noci jsem nesledoval živé bytosti, díky spisu, kde Selim Bahadur pečlivou rukou popisoval, co on a jeho jezdci ve Stregoicavaru prováděli; bez hlesu jsem četl do podrobně popsané, nechutné odpornosti, které mučení vyrvalo ze rtů ječících vesničanů; krev mi tuhla v žilách, když jsem se prodíral řádky, vyprávěcími o ponuré tmavé jeskyni vysoko v kopcích, kde vyděšení Turci obklíčili ohromnou, napuchlou, slizem pokrytou příšeru a zahubili ji ohněm, prastarou ocelí, požehnanou v dávných časech samotným Mohamedem, a kouzly, která byla prastará již v dobách, kdy Arábie byla ještě v plenkách. A i jistá ruka starého Selima se zachvěla, když popisoval strašlivé, zemí otřásající smrtelné zavytí příšery, která nezemřela bez boje; spolu s ní zahynula téměř polovina jejich přemožitelů, způsobem, o kterém ani Selim nemohl nebo nechtěl mluvit.

A ten příkrčený bůzek, vyřezaný ze zlata a zabalený do hedvábí, byla jeho podobizna, kterou Selim utrl ze zlatého řetězu, zdobícího krk zavražděného nejvyššího kněze.

Dobře, že Turci to děsivé údolí vyčistili ohněm a ocelí! Skutky, jejichž jedinými svědky byly mlčenlivé hory, patřily do temných propastí dávných eonů. Ne – v noci se netřesu strachem proto, že bych měl strach z té ropuchovité věci. Je pevně připoutána v pekle, spolu se svou děsivou hordou, svobodná jen na hodinu nejtajuplnější noci v roce, čehož jsem byl svědkem. A z jejích uctívačů nepřežil nikdo.

Ale při představě, že takové věci se kdysi plížily světem a dychtily po lidských duších, mi na čele vyvstává studený pot. Bojím se znovu listovat nečistými stránkami von Junztovy knihy. Protože teď už rozumím jeho opakované frázi o klících! – ano! Klíče k Vnějšímu dveřím – spojené s odpudivou minulostí a – kdo ví? – s neznámými sférami současnosti. A už chápu, proč synovec hospodského viděl ve svých nočních můrách Černý kámen jako věž na obrovském černém hradu. Pokud by lidé někdy kopali v horách, mohli by pod svahy skal najít neuvěřitelné věci. Jeskyně, kam Turci zahnali tu – věc – nebyla ve skutečnosti jeskyně, a bojím se pomyslet na ohromná moře času, sahající až do dob, kdy se země otřásla a jako na vrcholu vlny vyzvedla ty smutné hory, zakrývající věci, na které nelze ani pomyslet. Kéž by se nikdo nikdy nepokusil odhalit tu děsivou věž, které lidé říkají Černý kámen!

Klíč! Ano, je to klíč, symbol zapomenuté hrůzy. Vrátila se zpátky do pekel, odkud se vyplížila kdysi dávno, na samém úsvitu věků. Ale jakých dalších, ještě děsivějších tajemství se dobral von Junzt – co ohromná ruka, která ukončila jeho život? Teď, když jsem četl spisy Selima Bahadura, nemohu už pochybovat o věrohodnosti Černé knihy. Člověk nebyl na Zemi vždy pánem – a je jím vůbec teď? Jaké bezejmenné věci mohou dodnes číhat v temných koutech světa?